

едната страна на дрипата се жълтѣхца цѣлъ редъ медни войнишки копчета — петъ на брой!

Трѣбва да ви кажа, че по онова време въ нашето село бѣше на мода момцитѣ да украсяватъ ремицитѣ на пояситѣ си съ такива копчета, майсторски излѣскани и прикачени въ правилни редове. Всички се надпреварваха, кой повече копчета да сложи. Нѣкои имаха и по два реда. Тѣ бѣха най-щастливитѣ, и всички имъ завиждаха. Азъ имахъ само едно такова копче. Получихъ го отъ единъ овчаръ, следъ като цѣла седмица бѣхъ му пазилъ овцетѣ да не влизатъ въ зеленитѣ ниви. Радвахъ му се и го пазѣхъ като скъпоценностъ. А ето че сега имахъ предъ себе си цѣли петъ копчета! Просто не вѣрвахъ на очитѣ си!

И безъ да размислямъ много-много, приближихъ до мократа дрипа, отворихъ изхабената си костура и съ голѣмъ трудъ отрѣзахъ петтѣ медни копчета. Затичахъ се дома, грабнахъ въ единъ мокъръ парцалъ пепель отъ огнището, скрихъ се въ обора и се заловихъ да излѣскамъ копчетата съ парцала и пепельта, както бѣхъ гледалъ, че ги излѣскаватъ по-голѣмитѣ отъ мене. Сетне трѣбваше да пробия дупки въ твърдия си ремикъ и да прикрепя тамъ копчетата. Не бѣше лека работа!

Едва къмъ обѣдъ всичко бѣше готово, и шесттѣ копчета, заедно съ моето, лъщѣха на кръста ми. Азъ се огледахъ гордо и тръгнахъ да се похваля на мама. Но преди да доближа кжщата, задъ жгѣла ѝ ненадейно изкочи нѣкакъвъ непознатъ човѣкъ и тръгна право срещу мене. Пресрещна ме, прегради ми пътя, спрѣ и ме загледа мълчаливо и сърдито.

Видѣхъ го само, че е високъ голобрадъ момъкъ, облѣченъ въ страшно дрипави дрехи: лактитѣ му и колѣнетѣ му бѣха съвсемъ голи. И още, че той гледаше право въ копчетата на кръста ми. Азъ стояхъ вцепененъ на мѣстото си — и не смѣхъ да се помръдна.